

DEŇ, KEĎ SI ZMIZOL

JOHN MARRS

ČO BY STE UROBILI, KEBY SA VAŠA MILOVANÁ
OSOBA ZRAZU BEZ STOPY STRATILA?

DEŇ, KEŽ SI
ZMIZOL
JOHN MARRS

Preložila Beata Horná

IKAR

John Marrs
WHEN YOU DISAPPEARED

Copyright © 2014, 2017 John Marrs
All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © 2019 by Beata Horná
Jacket design © 2019 by Matej Rudinský
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6837-1

*„Sú veci, ktoré možno dosiahnuť
len úmyselným skokom opačným smerom.“*

FRANZ KAFKA

*„Život vždy čaká, kým nastane nejaká kríza,
aby nám odhalil svoju najžiarivejšiu tvár.“*

PAULO COELHO

PROLÓG

Northampton, súčasnosť

8.20

Mercedes takmer nečujne vyšiel na chodník a zastal.

Muž na zadnom sedadle sa zahľadel na dom a nervózne si poklepal po perách.

„Bude to dvadsať libier, pane,“ zamrmal taxikár miestnym dialektom, ktorý jeho zákazníkovi znel cudzo. Za posledných pár rokov si zvykol na prízvuk komentátorov britských športových kanálov, ktoré chytil na satelite. Zalovil v koženej peňaženke, vybral z nej guču bankoviek a oddelil eurá od libier.

„Drobné si nechajte,“ podal taxikárovi desať- a dvadsať-librovú bankovku.

Taxikár opäť čosi zamrmal, ale muž mu už nevenoval pozornosť. Otvoril dvere a opatrne položil obidve nohy na chodník, rukou sa oprel o rám dverí a postavil sa. Potom ich ticho zavrel a odstúpil nabok. Kým spolu s taxíkom mízol v diaľke aj jeho ochranný štít, vyrovnával si záhyby na luxusnom obleku.

Minúty plynuli a muž stál na mieste ako prikovaný. Ako hypnotizovaný hľadel na biely dom a zaplavovali ho vlny dávno zabudnutých spomienok. Toto bol ich prvý a jediný spoločný domov. Domov rodiny, ktorú pred dvadsiatimi piatimi rokmi opustil.

Ružové kríky pod kuchynským oknom, ktoré pre ňu kedysi zasadil, zmizli, ale na okamih sa mu zazdalo, že cíti ich sladkastú vôňu. Na mieste pieskoviska, ktoré kedysi vykopal pre deti, stál teraz altánok obrastený viničom.

Keď sa zrazu otvorili vchodové dvere a objavila sa mladá žena, prebral sa do reality. S ďalším návštevníkom nepočítal.

„Uvidíme sa neskôr!“ zavolala žena dovnútra a zaplesla za sebou dvere. Cez plece si prehodila remienok kabelky a rázne vykročila. Keď prechádzala okolo, usmiala sa. Nebola to však ona, táto žena nemala viac ako tridsať rokov. Chvíľu premýšľal, či to nemôže byť jej dcéra, a úsmev jej opätoval. Keď sledoval, ako mu mizne z dohľadu, roztriasol sa mu žalúdok.

James vravel, že stále býva v ich dome. Lenže ich rozhor sa odohral už pred rokom, takže mohlo sa stať, že okolnosti sa zmenili. Existoval len jeden spôsob, ako to zistiť. Srdce sa mu rozbúšilo, zhlboka sa nadýchol a vydýchol až vtedy, keď došiel na koniec štrkového chodníka. Zdvihol hlavu a pozrel sa na okno, kde kedysi bola ich spálňa.

Za tým oknom si zabila moju dušu, pomyslel si, zavrel oči a zaklopal na dvere.

PRVÁ KAPITOLA

CATHERINE

Northampton, pred dvadsiatimi piatimi rokmi

4. jún, 6.00

„Simon, urob niečo s tým psom,“ zamrmala som a odstrčila mokrý jazyk raziaci si cestu do môjho ucha.

Keď som sa nadočkala reakcie, otočila som sa na druhý bok. Oscar sa urazene zvalil na podlahu a kňučal dovtedy, kým som sa nevzdala. Simon by pokojne prespal aj tretiu svetovú vojnu. Nezobudil sa dokonca ani vtedy, keď nám do postele vtrhli deti, skákali po nás ako na trampolíne a dožadovali sa raňajok. Ja som také šťastie nemala. Leňošenie v posteli, ktorému som sa kedysi s radosťou oddávala, sa pre mňa stalo luxusom v závislosti od potrieb troch malých potomkov a jedného hladného kríženca.

Oscar mal v žalúdku budík nastavený presne na šiestu ráno. A hoci s ním Simon chodil na dlhé prechádzky a hádzal mu tenisové loptičky, dožadoval sa, aby som jeho nenasytý žalúdok krmila ja. Nebolo to fér.

Keď som otvorila oči, zistila som, že Simonova polovica postele je už prázdna.

„Ako vždy, je to na tebe, Catherine,“ zašomrala som. Nešlo mi do hlavy, ako môže Simon v takú skorú rannú hodinu chodiť behať. Vyliezla som z postele, prehodila si župan a vyšuchtala som sa zo spálne. Cestou dolu do kuchyne som nakukla do detských izieb, aby som sa presvedčila, že deti

ešte spia. Jedny dvere však zostali zatvorené, pretože som sa stále nedonútila otvoriť ich. Všetko má svoj čas, vravela som si. Všetko má svoj čas.

V kuchyni som Oscarovi do misky naložila to odporne zapáchajúce mäso z konzervy, ktorého sa nikdy nevie dočkať a vždy ho zhltnie na jeden šup. No keď som misku položila na zem, nebolo ho.

„Oscar?“ zašepkala som, lebo som nechcela, aby sa deti vyrútili dolu schodmi. „Oscar!“

Našla som ho na verande. Nepokojne sa vrtel pri vchodových dverách. Otvorila som mu ich, ale nevybehol von, ako som čakala. Zostal stáť na rohožke a uprene hľadel na neďaleký lesík.

„Nech sa páči, posluš si,“ vzdychla som si namosúrene, že ma pre nič, za nič zobudil, a vrátila som sa do postele, aby som si ukradla ďalšiu hodinku spánku.

7.45

„Nechaj brata na pokoji a pomôž mi nakrmiť Emily!“ skríkla som na Jamesa, ktorý naháňal Robbieho okolo kuchynského stola s plastovým dinosaurom v ruke. Vedeli, že keď hovorím týmto tónom, pohár mojej trpezlivosti pretiekol.

Dostať deti zo spálne do kúpeľne a potom do kuchyne nebolo o nič ľahšie, ako zahnať neposlušné kuriatka späť do kurína. Jednoducho katastrofa. Niektoré mamičky tvrdili, že ten ranný chaos milujú, ale ja som chcela čím skôr vypadnúť z domu, odviezť chlapcov do školy a užiť si trochu pokoja.

Kým som chlapcom pripravila sendviče s kvasnicovou nátierkou a vložila ich do obedových dóz, James nasypal mladšej sestre do misky kukuričné lupienky. Potom som Simonove sendviče namočila do pikantnej omáčky, zabalila do potravinovej fólie a vložila do chladničky.

„O pätnásť minút odchádzame,“ oznámila som im a vopchala obedové dózy do školských tašiek, ktoré nedbanlivo viseli na vešiaku.

Už dávno som sa vzdala predstavy, že z domu by som mala odchádzať naličená len preto, aby som odviezla deti do školy. No aby som nevyzerala ako strašidlo do maku, vlasť som si pred zrkadlom zviazala do chvosta. Keď som Oscarovi stúpila na labku, zaskučal. V tom rannom blázinci som si vôbec nevšimla, že stále leží na rohožke pri dverách a jedla sa ani nedotkol.

„Čo je s tebou, chlapče?“ Zohla som sa a poškriabala ho pod bradou. Rozhodla som sa, že počkám do popoludnia, či sa pozviecha, a potom pre istotu zavolám veterinárovi.

9.30

Keď som Jamesa a Robbieho odviezla do školy a Emily sa pokojne hrala na sedačke, pustila som sa do žehlenia. Pospevovala som si pri tom pesničku *Koniec cesty* od skupiny Boyz II Men, ktorú práve hrali v rádiu, keď zazvonil telefón.

„Nie, Simon nie je doma,“ odpovedala som Stevenovi, ktorý s ním chcel súrne hovoriť. „Nie je s tebou?“ Bola som presvedčená, že po rannom behu šiel rovno do práce ako zvyčajne.

„Nie, nie je. Keby tu bol, asi by som ti nevolal,“ vyštekol nervózne. Steven niekedy vedel byť poriadne nevrlý. „Pol hodiny som musel krvopotne presviedčať klienta, že hoci sme malá firma, nie sme o nič menej profesionálni ako hociktorá veľká. Lenže ako ma môže brať vážne, keď môj partner nedorazí načas na dohodnuté stretnutie?“

„Asi stratil pojem o čase. Veď vieš, že sa mu to občas stáva.“

„Keď sa objaví, povedz mu, aby okamžite zdvihol zadok a prišiel do Hiltonu, ináč stratíme klienta.“

„Dobre, ale ak ho uvidíš skôr ty, povedz mu, nech mi hneď zavolá.“

Steven niečo nezrozumiteľne zamrmľal a bez pozdravu položil. Nechcela by som byť v Simonovej koži, keď sa mu dostane do rúk.

11.30

Až po sedemnástich vyžehlených košeliach a dvoch šálkach kávy som si uvedomila, že Simon mi ešte nezavolať.

Možno som sa mylila a Simon si vôbec nešiel zabehať, ale skoro ráno mal stretnutie, na ktoré Steven zabudol. Lenže keď som nakukla do garáže, jeho Volvo stálo na mieste. Zamyslene som sa vrátila do obývačky. Zrak mi padol na gramofón pod fotografiami z oslavy desiateho výročia našej svadby. Ležali na ňom Simonove kľúče od domu.

Prešla ďalšia hodina a začali vo mne hľadať pochybnosti. Prvý raz takmer za dvadsať rokov som necítila Simonovu prítomnosť. Nezáležalo na tom, ako sme si boli fyzicky vzdialení, vždy som ju cítila.

Potriasla som hlavou, aby som zahnila pochybnosti, a vynadala si do hlupáň. *Piješ priveľa kávy, Kitty*, povedala som si a zvyšok kávy som vyliala do drezu. Šálku som vložila naspäť do skrinky a pri pohľade na kopu neumytého riadu som si vzdychla.

13.00

Uplynulo vyše troch hodín, odkedy volal Steven, a začínala som byť nervózna. Vytočila som číslo kancelárie a keď mi Steven oznámil, že Simon neprišiel ani sa neozval, zmocnila sa ma panika. Pred očami sa mi začali premietiť rôzne katastrofické scenáre a pomaly som dospela k presvedčeniu,

že Simona počas ranného behu určite zrazilo auto a nejaký nezodpovedný vodič ho jednoducho nechal ležať na okraji cesty a ušiel.

Posadila som Emily do športového kočíka, na ktorý už bola priveľká, ale na prechádzku dnes nebol čas. Oscarovi som na obojok pripla vôdzku a vydala som sa hľadať manžela. Vypytovala som sa susedov, zastavila som sa v trafike, ale nikto dnes ráno Simona nevidel. Dokonca ani pani Jenkinsová, ktorá celé dni spoza záclon sledovala dianie na ulici.

Klusala som po trase, kadiaľ Simon zvyčajne behával, a pred Emily som sa tvárila, že sa hráme. Presvedčila som ju, že naháňame hopkáčov, rozprávkových bytosti, ktoré Simon vymyslel, aby deti rýchlejšie zaspali. Nahovorila som jej, že hopkáči sa najradšej schovávajú v zablatených priekopách, preto musíme každú dôkladne prehľadať.

Prešli sme takmer tri kilometre, ale nič sme nenašli. Vybírala som sa teda do Simonovej kancelárie. Steven sa už na Simona nehneval a očividne si oňho tiež robil starosti, hoci ma ubezpečoval, že určite je všetko v poriadku a Simon asi šiel na stavbu. Lenže keď nazrel do jeho diára, zistil, že v ten deň nemal dohodnuté nijaké stretnutia.

„Určite ho niekto stiahol na pohárik a pozabudol sa. Domov sa vráti našťavaný sám na seba, že zbytočne strácal čas. Uvidíš, nakoniec sa na tom všetci dobre zasmejeme,“ dodal. Ale ani jedného z nás to naozaj nepresvedčilo.

Domov sme sa vracali po prašnej ceste okolo lesíka Harpole, kam si Simon občas chodil zabehať. Pred Emily som ďalej predstierala, že všetko je v absolútnom poriadku, ale keď hodila na zem Flopsyho, ošúchaného plyšového zajačika, ktorého jej kúpil Simon, s hanbou sa priznávam, že som stratila nervy a nakričala na ňu. Lútosťivo skrivila tvár a rozplakala sa, takže nakoniec som ju musela domov niesť na rukách.

Oscara dlhá prechádzka celkom zmohla a ledva sa mi ťahal za päťami. Musel byť na nás nezvyčajný pohľad: upachtená matka s vrieskajúcim dieťaťom v náručí vliekla za sebou vysileného psíka a prázdny kočík a pritom hľadala hopkáčov a mŕtve telo svojho manžela.

17.50

Blíži sa šiesta hodina, s úľavou som si vydýchla. O šiestej bude všetko v poriadku, pretože vtedy sa Simon vždy vracia domov. Pre Simona to bola najobľúbenejšia časť dňa. Spolu sme okúpali deti, a keď sme ich uložili, čítal im rozprávky. Deti boli primalé, aby vnímali ten odstup, čo medzi nami v poslednom čase vládol. Zmierila som sa so skutočnosťou, že nech povieme alebo urobíme čokoľvek, už nikdy nič nebude také ako predtým. Obidvaja sme sa však zo všetkých síl usilovali prispôsobiť danému stavu.

Jamesa a Robbieho som už vyzdvihla zo školy. Hodila som na gril obaľovanú rybu a prestrela stôl. James mlel čosi o kamarátke Nicky a legovom autíčku, ale nepočúvala som ho. Nervy som mala napäté na prasknutie. Oči mi každú chvíľu zabľúdili na nástenné hodiny. Keď uplynula šiesta hodina, chcelo sa mi plakať. Jedla na stole som sa ani nedotkla a cez okno som uprene hľadela do záhrady.

Cez leto sme večer často sedávali vonku na terase, popíjali červené víno a usilovali sme sa užívať si život. Porozprávala som mu, čo deti cez deň vyparátili, on hovoril o svojej architektonickej firme. Plánovali sme si, že jedného dňa, keď našetríme dosť peňazí, kúpime vilu v Taliansku a striedavo budeme bývať pol roka tam a pol roka tu. V skutočnosti by sme hovorili o čomkoľvek, len aby sme nemuseli myslieť na ten deň pred vyše rokom, ktorý hlboko poznačil náš vzťah.

Deti som uložila a vysvetlila som im, že ocko je ešte v práci a vráti sa neskoro.

„Bez peňaženky?“ začudoval sa James.

Zarazila som sa.

„Ockova peňaženka leží na kuchynskej linke. Videl som ju,“ vyhlásil.

Rýchlo som hľadala dôvod, prečo ju nepotrebuje, ale nič som nevymyslela. „Asi si ju zabudol.“

„Popletený ocko,“ zamrmal a zakutral sa pod paplón.

Keď som sa vrátila do kuchyne, zistila som, že peňaženka je skutočne tam. Cez deň som okolo nej musela prejsť aspoň stokrát a vôbec som si ju nevšimla. Simon si ju vždy bral so sebou, dokonca aj vtedy, keď si šiel len zabehať.

V tom okamihu som vedela, že sa niečo stalo. Niečo veľmi zlé.

Zavolala som všetkým našim priateľom, či náhodou nie je u nich. Všetci ma poľutovali, ale nevedeli mi pomôcť. V telefónnom zozname som nalistovala čísla miestnych nemocníc. Zavolala som do všetkých dvanástich, či ho v niektorej z nich neprijali. Srdce mi zvierala bolesť pri predstave, že od rána leží niekde hospitalizovaný a nikto nevie, kto je.

Kým v prijímacích kanceláriách predchádzali zoznamami prijatých pacientov, nervózne som si poklepávala perom po stehne, ale jeho meno sa nenašlo ani v jednom z nich. Nechala som im jeho opis pre prípad, že by ho náhodou priviezli a nebol by schopný rozprávať.

Mojou poslednou nádejou bol jeho otec. Váhavo som vložila jeho číslo. Zdvihla to Simonova nevlastná matka Shirley. Keď mi potvrdila, že u nich nie je, musela som si rýchlo vymyslieť, prečo ho hľadám práve tam. Povedala som jej, že Simon spomínal, že sa u nich zastaví. Samozrejme, neuverila mi, lebo Simon nebol z tých, čo chodia na návštevy neohlásení, aspoň k nim určite nie.

V zúfalstve som dokonca premýšľala, že sa skúsím skontaktovať s... *ním*. Ale boli to už tri roky, čo sa jeho meno v tomto dome naposledy spomenulo, a vlastne som vôbec netušila, kde ho mám hľadať.

Moje obavy prerušil zvuk telefónu. Od ľaku som si udrela lakeť o kuchynskú linku. Zanadávala som a utekala zdvihnúť slúchadlo. Keď som začula hlas Stevenovej manželky Baishali, sklamané som vydýchla.

„Ako ti môžem pomôcť? Mám prísť k tebe?“ spýtala sa ustarostene.

Keď som odmietla, sľúbila, že sa ešte ozve. Lenže ja som chcela, aby sa ozval môj manžel, nie priateľka. Myslela som len na to, že Simon je od rána preč z domu a nikto o ňom nič nevie. Vyčítala som si, že som si nerobila obavy už dopoludnia, keď mi Steven volal prvýkrát.

Čo som to za manželku? Dúfam, že mi Simon odpustí, keď sa vráti.

21.00

Krátko po mojom telefonáte s Baishali zazvonil zvonček. Bežala som otvoriť a keď som zbadala Rogera s Paulou, od sklamaní a vyčerpania som sa rozplakala. Paula ma hneď objala okolo pliec a zaviedla naspäť do obývačky, kde som celý večer vyčkávala pri telefóne. Roger a Simon sa poznali už od základnej školy, dnes však neprišiel len ako dlhoročný rodinný priateľ, ale aj ako detektív seržant z miestnej polície. Iniciatívy sa však neujal on, ale jeho žena Paula, ktorá bola vždy vodcovský typ.

„Dobre. Takže budeme postupovať pekne po poriadku. V prvom rade musíme zistiť, ako Simon strávil posledné chvíle doma. To nám napovie, kde ten idiot celý deň trčí,“ zavelila. „A keď sa mi dostane do rúk, urobím mu zo života peklo, tým si môžeš byť istá, Catherine.“

Prebrali sme všetky možné scenáre, kam mohol ísť a s kým, no vôbec na nič sme neprišli. Postupne sme sa zmierili s myšlienkou, že jednoducho zmizol.

Bolo hrozné na takúto možnosť čo i len pomyslieť a ešte ťažšie bolo počuť ju z úst našich priateľov. A už vôbec som nebola pripravená, aby sa z tejto verzie stala oficiálna. Podľa predpisov som musela čakať dvadsaťštyri hodín, kým som mohla nahlásiť Simonovo zmiznutie, ale Roger sa rozhodol hneď zavolať svojim kolegom na policajnej stanici a vysvetliť im situáciu.

„Bože, Paula, čo sa mu len mohlo stať?“ spýtala som sa roztraseným hlasom.

Keďže na moju otázku nepoznala odpoveď, urobila to, čo by spravila každá priateľka – povedala mi, čo som chcela počuť. „Všetko bude v poriadku, neboj sa,“ zašepkala a objala ma.

Ocitla som sa uprostred nočnej mory, ktorá sa stáva iným, nie mne. Toto by sa predsa nemalo diať. Nie mojej rodine, nie môjmu manželovi.

* * *

SIMON

Northampton, pred dvadsiatimi piatimi rokmi

4. jún, 5.30

Zahľadel som sa do snehobielej tváre budíka na nočnom stolíku. Ručičky ukazovali pol šiestej. Už pätnásť mesiacov som nedokázal spať dlhšie.

Chrbtami sme sa ledva dotýkali, ale aj tak som cítil jemné stúpanie a klesanie jej hrudníka. Odtiahol som sa. Chvíľu som cez škáru v závesoch sledoval lúč svetlooranžového svetla, ktorý jemne osvetľoval spálňu.

Potom som vyskočil z postele, podišiel k oknu a poodhrnul záves. Nad kukuričnými poľami práve vychádzalo slnko a halilo pochmúrnosť nášho domu do zlatej prikrývky. Pozbieral som šatstvo prehodené cez kreslo a rýchlo som sa obliekol. Opatrne som otvoril skriňu, aby ju škripot pántov nezobudil.

V šere som nahmatal hodinky, ktoré väčšinu svojho tajného života strávili v zelenej škatuľke na zaprášenej polici, a dal som si ich na zápästie. Trochu ma tlačili, ale rýchlo som si na ne zvykol. Škatuľku som nechal na mieste.

Po špičkách som vyšiel zo spálne a ticho za sebou zavrel dvere. Cestou dolu som sa zastavil pri dverách izby, ktorá zostávala pätnásť mesiacov zatvorená. Chytil som kľučku a jemne ju stlačil, ale v poslednej chvíli som si to rozmyslel. Nie, nemohol som to urobiť. Aký zmysel by malo vracať sa k tomu dňu?

Keď som opatrne schádzal dolu, schody zavržgali a vystrašili driemajúceho Oscara. Doširoka otvoril svoje jantárové oči a ospanlivo ku mne pribehol.

„Dnes nie, chlapče, prepáč,“ usmial som sa naňho. Naklonil hlavu nabok a keď pochopil, že dnes príde o svoju pravidelnú rannú prechádzku, sklamane si vzdychol, vrátil sa do svojho pelecha a hlavu strčil pod károvanú deku.

Odomkol som vchodové dvere a ticho ich za sebou zavrel. Na okamih som zaváhal a namiesto po štrkovom chodníku som vykročil cez trávnik k hrdzavej kovovej bráne. Nepohladkal som deti po hlávkach, nepobozkal som jemne manželku na čelo, nevrhol som posledný pohľad na dom, ktorý sme spolu postavili. Vyšiel som na ulicu a vydal sa jediným možným smerom. Oni ešte spali, ale ja som sa už prebudil.

A kým vstanú, na svete bude o jednu utrápenú dušu menej.

6.10

Keď som kráčal po prašnej ceste, ktorá viedla do lesíka Harpole, dom za mnou už zmizol v mojej minulosti.

Na nič som nemyslel. Nohy ma automaticky niesli na miesto, kam som sa potreboval dostať. Prešiel som okolo skupiny pagaštanov a cez strnisko, ktoré mi takmer roztrhalo džínsy, som zamieril na čistinku, kde na ušliapanej zemi celé roky ležalo vyblednuté modré lano ako značka. Kedysi tam bolo jazierko a lano ktosi zakvačil na strom, aby sa naň miestne deti mohli zavesiť a jazierko preskočiť. Ale voda už dávno vyschla a lano nikomu neslúžilo.

Zdvihol som ho zo zeme a zopakoval známy postup. Poťahoval som ním, kým nebolo celkom napnuté. Prírodné živly nenarušili jeho pevnosť a želal som si, aby som aj ja zostal rovnako pevný.

Potom som si sadol na spadnutý kmeň a zahľadel sa do koruny stromu, aby som našiel najsilnejší konár.

7.15

Už som si ani nepamätal, kedy naposledy ma obklopovalo také nádherné ticho.

Uplynuli takmer dve hodiny, odkedy som sa odpútal od svojho chaotického života. Pod nohami sa mi nemotali deti, z rádia na parapete kuchynského okna nevyblakovali šlágre a bubon práčky sa netočil v ďalšom nekonečnom cykle. Nič, čo by rušilo moje myšlienky, len slabý hluk áut z diaľnice v pozadí.

Vedel som, že keby som zostal doma ešte ďalší týždeň, ďalší mesiac alebo ďalších päťdesiat rokov, nič by sa nezmenilo. Po všetkých tých ranách, čo som utržil a zasadil, už nebolo návratu.

Nechtami som sa zaryl do vlhkého machu na kôre kmeňa a spomenul som si na deň, keď som si uvedomil, že to už dlhšie nedokážem znášať. Stál som v kúpeľni a spoza zavretých dverí našej spálne sa ozýval jej plač. Vzlyky boli čoraz hlasnejšie a prenikavejšie. Trhalo mi to srdce. Mal som pocit, že mi vybuchne hlava, a spotenými dlaňami som si zakryl uši. Jej zúfale vzlyky vystriedal rýchly tlkot môjho zlomeného srdca – duté, zbytočné tikanie v bezduchej kostre.

V tom okamihu ma tá myšlienka zasiahla takou silou, až som sa zrútil na dlážku. *Existuje spôsob, ako z tohto marazmu uniknúť. Stačí prijať fakt, že môj život dospel ku koncu a zbavím sa trápenia.*

V hlave mi hneď prestalo pulzovať.

Aj keby sme si navzájom odpustili alebo uzatvorili zmluvu s diablom, aby nám dal možnosť zabudnúť na všetko, čo sa medzi nami stalo, nič by sa nezmenilo. Na nápravu bolo jednoducho už príliš neskoro. Svet sa nám zrútil a my sme stáli uprostred črepín. Vnútri som bol mŕtvy a nastal čas, aby nasledovala aj moja telesná schránka.

S úľavou som si vydýchol a vyšiel som z kúpeľne. Väčšina ľudí by takéto radikálne rozhodnutie vnímala ako drastické, ale pre zúfalcov ako ja bolo celkom prirodzené. Konečne získam kontrolu nad vlastným životom, teda aspoň nad jeho koncom. A keď som si uvedomil, že odteraz je jediným zmyslom môjho bytia naplánovať si svoju smrť, z pliec mi spadla obrovská ťarcha.

Rovnako ako ona, aj ja som trúchlil, ale mlčky a z iných dôvodov. Prelieval som slzy pre to, čo nám všetkým spôsobila. Žiaľil som nad budúcnosťou, ktorú sme mohli spolu prežívať, a nad minulosťou, ktorú nám tak úspešne zničila. Dlhو sme plakali spolu aj každý osamote, smútili nad odlišnými stratami. Odteraz bude plakať sama.

Nasledujúce mesiace som nosil masku spoľahlivého manžela, obetavého otca a lojálneho priateľa. Ale pod ňou som sa nepretržite zaoberal plánovaním vlastného konca. Hľadáním správneho času, správneho miesta a správneho spôsobu som bol priam posadnutý. Zvažoval som rôzne možnosti od garáže plnej výfukových plynov až po zadováženie zbrojného pasu. V hre bol aj skok z diaľničného mosta alebo do kanála Blisworth s tehľami priviazanými o členky.

Vedel som však, že kvôli deťom sa najprv musím postarať o ňu, aby nabrala správny smer a vietor ju opäť nezahnal na plytčinu. Preto som sa v domácnosti ujal každodenných povinností, kým sa jej fyzické a duševné zdravie nezlepšilo. A keď konečne začala rozkvitať, ja som ešte viac upadal.

Uvedomoval som si, že nikdy nenastane ten správny okamih, aby sa dozvedela, že jej manžel spáchal samovraždu. Lenže na druhej strane som vedel, že aj vtedy, keď bola na dne, bola silnejšia ako ja. Nakoniec vstane z môjho popola a urobí všetko preto, aby riadne vychovala naše deti. A sama sa rozhodne, čo im povie o mojom konci. Svoje deti som z celého srdca miloval, ale boli ešte primalé, aby chápali, aký je ich otec v skutočnosti, a videli jeho nedostatky. Dúfal som, že to tak aj zostane.

Môj plán bol jednoduchý. Vyleziem na strom, prehodím lano cez konár a okolo krku si uviazem slučku. Potom skočím a budem sa modliť, aby som si zlomil krčnú chrbticu, čo by urýchlilo nevyhnutné. Dúfal som len, že život zo mňa nebude unikať pomaly a v smrtiacom zovretí nebudem dlho trpieť.

Presne takto som si to naplánoval. A pre toto som už toľkokrát zašiel do lesa.

Lenže v rozhodujúcom okamihu som vždy zaváhal. Nedokázal som to urobiť. Za posledné dva týždne som mal za sebou už päť pokusov. Stál som na konári v korune stromu s lanom v ruke, ale na ten konečný, osudný krok som sa ne-

vedel odhodlať. Zakaždým som sa k nej vrátil, rovnako zlomený, ako som od nej odchádzal.

A teraz som tu znovu.

Samotného aktu som sa nebál, pretože na svete už zostalo len málo, čo by ma desilo alebo zraňovalo. Neťažil ma ani pocit viny, že nechávam deti bez otca, pretože emocionálne som sa už od nich dávno odpútal, hoci si to nik nevšimol.

Strach mi naháňala skutočnosť, že som netušil, čo bude nasledovať potom. Pevne som dúfal, že nič. Najhoršia možnosť by bola pokračovanie doterajšieho života s tým, že navyše mi budú plamene oblizovať päty. Chcel som umrieť, aby som unikol pred utrpením, nie aby ho nahradilo niečo ešte príšernejšie.

Lenže ako som si mohol byť istý, že to tak nebude? Nemal som k dispozícii nijakú príručku ani ubezpečenie starého mudrca, že neskočím z pekáča rovno do ohňa. Takže moja jediná úniková cesta predstavovala riziko, ktoré som sa bál podstúpiť.

Ale bola to naozaj moja jediná úniková cesta?

„Čo keby si jednoducho odišiel?“ Hlas sa ozval tak zvučne a nečakane, že v prvej chvíli som si myslel, že patrí niekomu inému. Poobzeral som sa okolo seba, ale les bol prázdny.

„Tvoja smrť nemusí byť nevyhnutne fyzická,“ pokračoval hlas takmer spevavým tónom. „Čo keby si posledných tridsať rokov svojho života jednoducho vymazal a zmizol?“

Pomaly som prikývol.

„Už nikdy nebudeš súčasťou života ľudí, ktorých poznáš. Musíš na nich zabudnúť a nekontaktovať sa s nimi. Bude presvedčená, že si mal nehodu, ale tvoje telo sa nikdy nenájde. Nakoniec sa so stratou vyrovná a život pôjde ďalej. Z dlhodobého hľadiska je to pre všetkých najlepšie riešenie.“